

En rejseoplevelse med udfordringer

Dette er en fortælling om et forlænget weekendophold i København fra torsdag til søndag tidligt på efteråret i 2007. Jeg tog på denne korte rejse af to årsager. Min yngste søster skulle til en specialtandlæge, og jeg skulle selv afhente nogle varer, jeg havde bestilt forud for rejsen. Min seksårige søn var med på rejsen, fordi sommeren havde været ret optaget af mit arbejde, og så havde han om ikke andet været en tur i udlandet. Jeg havde planer om, at hans skulle opleve både Zoo og Tivoli.

Både jeg og min søster er lidt bange for at flyve, så da afrejsedagen oprandt med gråvejrs og tunge regnskyer, var vi begge ret betænkelige ved situationen, som absolut ikke forbedredes, da flyet for skælvende og buldrende skråt op i loft. Afrejsen fra Færøerne var så sjusket, at jeg både på det tidspunkt og i dag er overbevidst om, at det var pilotens første tur bag styrepinden. Min søsters blege ansigt var alt andet end beroligende, og det blev ikke bedre af hendes spørgsmål: "Skal det (flyet) lyde sådan?" Selv om jeg sad med baskende sommerfugle i maven og fortrød, at jeg nogensinde var steget ombord på flyet, så formåede jeg at overbevise hende om, at flyet lød helt normalt. Jeg var glad for, at hun ikke kunne læse mine tanker. Rejsen gik ellers godt, og vi landede heldigvis i Kastrup i godt behold.

Vi havde bestilt dobbeltværelse med opredning på et motel tæt på lufthavnen. Ved ankomsten støtte vi ind i den meget konkret udfordring, at der var 5-6 trappetrin op til receptionen. Af gammel vane har jeg altid en kæmperejsekuffert som følgesvend, så jeg var nødt til at få hjælp til at få bakset kufferten op ad trinene, selvom den var forsynet med hjul. Check in tog sin tid, jeg ved ikke om de to unge piger bag disken var nybegyndere ligesom piloten. Da der var gået omkring 45-60 minutter, fik vi omsider nøglerne til vores værelse.

Værelset var rent og dejligt, men lå desværre på stueetagen lige ved indgangen til motellet og med vinduet ud mod parkeringspladsen. Vi så for os, hvordan smækkende døre og brummende biler ville forstyrre os på alle tider af døgnet. Vi bestemte os til at bede om et andet værelse, der lå lidt mere afsides. Jeg har en mistanke om, at værelsesskiftet ikke passede de to unge piger i receptionen. I hvert fald gav de os et værelse, der stinkede af sigaretter (*det var et ikke-ryge motel*), og så ret slidt ud sammenlignet med det forrige værelse.

Og badeværelset ... ja, det var et kapittel for sig selv. Om man ikke led af klaustrofobi, så var der en overhængende fare for at udvikle en sådan fobi på denne forlængede weekend. Jeg tror ikke, at vedkommende, der byggede motellet, havde taget højde for et badeværelse, der var egnet til alle former for menneskropper. Forestil dig en stor kraftig tykmavet mand med en vægtnål, der viser den forkerte side af 100 kg, gå ind på et badeværelse, der er knapt en meter bredt og knapt to meter langt ... det kan give stof til eftertanke. Vedkommende ville være nødt til at klemme sig sidelæns ind på dette mini-badeværelse og siden være nødt til at stå eller sidde på skrå for i det hele taget at kunne være derinde. Forestil dig endvidere, at i den ene ende af rummet står en vask med et brusehoved og et spejl. I den anden ende af rummet står en wc-kumme. Man kan hurtigt regne ud, at det, der er tilbage af gulvplads og vidde, ikke er noget, som kan give det store ekko. Tværtimod. I tilfælde af, at vedkommende hankøn oveni havde været så uheldig at sidde eller stå fast, så ville ethvert råb om hjælp blive fuldkomment kvalt af iltmangel.

På væggen ovenfor wc-kummen var en glashylde monteret, der tydeligvis var beregnet til toiletsager, men vedkommende, der havde monteret hylden, må have misforstået tyngdeloven. Glashylden sad en anelse på skrå nedad, med det resultat, at hvis du havde planer om at sætte tandbørsten og tandcremen i plastikkruset på hylden eller lægge andre toiletsager på hylden i det hele taget, så ville hele molevitten glide fluks ned i wc-kummen. Men som *Monthy Pyton* synger: "*Always look on the bright sight of life...*". Så min søster og jeg fik meget sjov ud af dette meget specielle badeværelse, hvor vi bl.a. måtte passe på brusehovedet, når vi børstede tænder, så at det ikke faldt ned i nakken på os.

Foruden dette specielle badeværelse, oplevede vi andre ting, som har sat sig fast på min hjerne med tretømmesøm. Nå, men jeg havde ikke taget en kæmpekuffert med til at stå til pynt, so vi gik til receptionen for at høre, hvor den nærmeste togstation var, fordi vi havde planer om allerede den første dag at tage ind på det store handelscenter Field's, som lå i nærheden. På togstationen stod vi et godt stykke tid og skændtes med en meget trodsig billetautomat, som overhovedet ikke ville have noget at gøre med vores kontanter (*selvom både min søster og jeg er halvdanskere, og min søn er endda ¾-dansker*). Men det var automaten sgu ligeglad med, så det endte med, at jeg måtte lokke den (*billetautomaten*) med mit Visakort. Jo, det var den med på ... vi fik omsider vores togbilletter, og stod så med et togkort fra receptionen og en timeplan, som vi prøvede at tyde. Det var råkoldt og halvmørkt i undergrundsbanen, og vi ventede i lang tid, til vi var fuldstændig sikre på, at vi tog det rigtige tog. På Field's fik vores utålmodige feminine "shoppe-gen" endelig frit spil. Jeg havde skrevet en indkøbsliste hjemmefra. Men *shoppe-genet* tog uden videre styringen, så indkøbslisten blev meget længere, end hvad der oprindeligt havde været meningen.

Dagen efter om formiddagen skulle min søster til specialtandlægen inde i Københavns centrum. Vi havde krydset gaden af på bykortet, hvor specialtandlægen holdt til. Denne gang gad billetautomaten godt lege med ... jeg har mistanke om, at dens venlighed skyldtes vores gentagne påfyldninger. Inde i Københavns centrum prøvede vi at pejle af, hvilken vej vi skulle gå. Vi havde nogle nøglepunkter som f.eks. Hovedbanegården og Tivoli, der lå lige overfor banegården. Da vi syntes, vi havde styr på, hvilken vej vi skulle gå, spænedes vi afsted, bare for at opdage lidt efter, at vi var gået forkert ... vi skulle den modsatte vej. Vi vendte om, mens vi med jævne mellemrum kiggede på bykortet og diskuterede, hvilken vej vi nu skulle tage.

Vi kom til en sidevej, som vi ikke syntes, vi kunne se på kortet. Jeg standsede en ældre dame for at få en mere nøjagtig vejledning, end kortet var i stand til at give os. Men hun var også i tvivl om, hvilken vej, vi skulle gå, og vi opdagede, at hun knapt nok havde styr på de forskellige gadenavne. Den ældre dame standsede en yngre dame, der kom forbi. Der stod vi så fem mennesker: To danske kvinder med deres rødder godt gravet ned i den danske muld, to halvdanskere og en ¾-dansker (*som var yngst og stod lidt udenfor al diskussionen*), og prøvede at finde vej. I fællesskab fandt vi frem til, at vi nok skulle tage en hovedvej, som gik parallelt med den lille sidevej. Vi takkede for hjælpen, selvom vi syntes, det var lidt langt ude, at de to danske kvinder ikke kendte deres hjemby lidt bedre.

Tidspunktet, hvor min søster skulle møde på tandlægeklinikken, nærmede sig med hastige skridt, og vi begyndte at blive lidt smånervøse. Vi spænedes hen ad hovedvejen, som vi var blevet enige med de to damer om, måtte være den rigtige vej. Vi var dog ikke mere sikre end som så, at vi standsede en ung mand for at sikre os, at vi virkelig var på rette vej. Jo, det var vi ... heldigvis, for nu var der ikke megen tid tilbage at give af. Vi kom til den rigtige adresse i godt behold og kunne nu slappe af efter en noget sindsoprivende formiddag.

Resten af dagen gik stille og roligt uden den store opstandelse. Som planlagt kom vi i Zoo til stor glæde for både os voksne og den lille. Sent på eftermiddagen afhentede jeg de bestilte varer og fik samtidig mulighed for at hilse på repræsentanten og de andre i firmaet

Den tredje dag besluttede vi at spise brunch inde i midtbyen. Spørg mig ikke hvorfor, men vi brugte utrolig lang tid på at finde den rigtige kaffebar/restaurant, som havde lige det, som vi ønskede os. Vi inspicerede flere steder lige ved gågaden og andre, der lå på sidegaderne, men ingen af dem tiltrak vores kræsne ganer. Min søn var ved at blive utålmodig, fordi han var sulten og uden tvivl ret træt af de to pjattede kvindfolk. Vi valgte et græsk spisested og satte os udenfor, fordi vejret var dejligt. Men selvom solen skinnede, så blev det lidt køligt i længden. Vi må have set noget forfrosne ud, fordi en af medarbejderne – en ret sjarmerende ældre græker gav os tæpper, vi kunne svøbe om os ... ja de grækere ved, hvordan man behandler damerne. Det var service, så det vil noget, så efter spisningen tog vi veltilfredse afsted med fyldte maver.

Derefter blev der lavet storindkøb i Hennes & Mauritz, fordi de feminine *shoppe-gen* havde utålmodigt gået og ventet siden morgenstunden på at komme i gang. Der blev købt for den store guldmedalje, tøj, bælt, tasker ... you name it. Dette var ikke lige min lille søns kop te, så han gentog utålmodigt, hvornår vi tog i Tivoli. Jeg prøvede at få ham til at holde ud. Når han bliver voksen, kommer han uden tvivl til at opleve både dette og andet med sammen med en fremtidig

kæreste/kone. I skal dog ikke tro, at han ikke fik sin del af morskaben, selv om det måske kan synes sådan. Nej, han fik sin del af morskaben. Vi var bl.a. inde i BR, hvor pengene fik ben at gå på. Han fik også mulighed for at hilse på Fætter BR, som gav ham en stor krammer midt på gågaden. Jeg tog et billede af dem, hvor de står så nuttede ... jeg mangler bare at fremkalde filmen. Nå, men for at vende tilbage til Hennes & Mauritz, da vi omsider havde fået tømt en del af tøjforretningen, stod vi sammen med andre *shoppe-gen* og trippede i en kilometer lang kø ved kasseapparatet. Og langt om længe til stor glæde for en vis lille herre kom vi endelig i Tivoli.

Det er nogle år siden, jeg har været i Tivoli i København, og erindrungen er i nogle henseender kort. Derfor lykkedes det min søn som noget af det første at lokke mig op i rutsjebanen. Det var, for at være helt ærlig, en forfærdelig og modbydelig oplevelse, som fik mine indvolde til at slå kolbøtter, og mine lunger til at udvide sig, så frygtelig skrig som af sig selv fandt vej op igennem halsen og ud i den susende luft omkring mig.

Jeg sagde derfor også bums nej, da han havde til hensigt, at vi skulle tage endnu en tur i rutsjehelvedet. Foruden det, fik vi prøvet det meste af, som var til hans aldersgruppe. Efter at have spist noget god mad, satte vi os til at kigge på pantomime-teateret på udendørsscenen. Det var ret sjovt og interessant. Da vi havde siddet et stykke tid, hørte vi tumulter og råben bag os. Det viste sig, at en beruset ung mand, som vagterne tidligere på aftenen havde smidt ud, fordi han lavede ballade, havde sneget sig ind igen. Vagterne kom løbende og råbende fra alle retninger efter den unge mand, der flygtede. Så lige med et sad alle tilskuerne med nakken vendt mod scenen, fordi det, der skete bag os, var meget mere spændende. Det gjorde et stort indtryk på min søn, der ikke snakkede om andet resten af aftenen.

Min søster og jeg var efterhånden blevet ret rutinerede med at anvende både tog og bus, så vi skulle selvfølgelig tage toget hjem til motellet efter Tivolituren. Det var blevet ret sent og var halvmørkt. Vi undersøgte timeplanen og spænedes siden ned ad en af trapperne til perronen at vente på toget. Mens vi stod og ventede, begyndte vi at diskutere, om vi nu virkelig stod ved den rigtige perron. Vi opdagede et tog ved en anden perron, hvor folk var ved at gå ombord. Min søster var overbevidst om, at det var det rigtige tog, og at vi stod ved den forkerte perron. Vi galoperede med bankende hjerter og fyldte tasker og poser fra Hennes & Mauritz op ad trapperne fra den forkerte perron, ned ad trapperne til den rigtige perron og ... nåede det lige. Puha ... vi klarede det endnu en gang.

Den fjerde dag skulle vi hjem med Atlantic Airways. Vi checkede al bagagen ind uden problemer. Og jeg priste mig lykkelig over, at jeg havde taget mit kæmpekuffert med, for det var stopfyldt. Næste fase var så sikkerhedskontrollen. Min søn og jeg kom igennem uden problemer. Min søster var ikke lige så heldig.

Først måtte hun igennem en dybtgående undersøgelse, fordi alarmen begyndte at hyle, da hun gik igennem. Siden blev hendes håndtaske rodet igennem og viste sig at veje for meget. Kontaktlinsevæsken måtte ikke tages med som håndbagage, og flere glaskrukker i tasken måtte hun komme i plastikposer. Jeg blev lidt sur på den kvindelige sikkerhedskontrollør i forbindelse med den dyre og ret betydningsfulde kontaktlinsevæske. Det endte med, at min søster fik lov til at gå ned i check-in og komme kontaktlinsevæsken i kufferten. Samtidig skulle hun få fat i nogle små plastikposer, om hun skulle gøre sig nogen forhåbninger om at få glaskrukkerne med til Færøerne.

Min søster kom stønnede tilbage og måtte endnu en gang igennem sikkerhedskontrollen og igennem endnu en undersøgelse kun for at få at vide af den kvindelige sikkerhedskontrollør, at hun havde taget de forkerte plastikposer med op. Endnu en gang måtte hun ned i afgangshallen. Forpustet kom hun op igen og måtte for tredje gang indenfor en time endnu en gang igennem sikkerhedskontrollen, undersøges for tredje gang af den samme mandlige sikkerhedskontrollør, som kommenterede, om hun havde planer om at løbe således frem og tilbage hele dagen. Min søster fik glaskrukkerne ned i de rigtige plastikposer. Den kvindelige sikkerhedskontrollør var omsider tilfreds, og vi kunne alle tre langt om længe forlade sikkerhedskontrollen.

Vores *shoppe-gen* skulle selvfølgelig tilfredsstilles, inden vi slap landjorden, så vi gik ind i en tax-free forretning, der solgte parfume, creme m.m. Vi havde lovet vores mor at købe en bestemt parfume, men den solgte forretningen ikke. Vi prøvede derfor at finde en anden parfume i stedet for

og snusede os igennem et parfumeocean. I min iver kom jeg uheldigvis til at hælde næsten halvdelen af et parfumeglas over mig, så jeg duftede som et helt parfumeri, da vi svingede med indkøbsvognen ud af forretningen.

Så kom vi omsider ombord på Atlantic Airways flyet. Flykaptajnen advarede os inden afgang, at selvom det var vindstille, så lå tågen ret tykt over Færøerne, og det var tvivlsomt, om det ville lykkes at lande, med de ville gøre et forsøg. Da vi kom til Færøerne, svævede vi et godt stykke tid over flyvepladsen, men tågen havde ikke til hensigt at flytte sig en centimeter. Vi måtte derfor vende om til Bergen, til det klarede op. Opholdet i Bergen varede i flere timer, så min søn fik benyttet tiden med at købe sig to legetøjsfly m.m.

Henad aftenen blev vi informeret om, at de rejsende kunne købe mad for 100 kr. per person i restauranten på Atlantic Airways regning – alt over dette beløb, måtte vi selv betale af egen lomme. Dette fik flere af de rejsende til at surmule over, hvor smålige de var på Atlantic Airways, og at ingen kunne spise sig mæt for kun 100 kr. Mens vi alle smovsede i den smålige mad på Atlantic Airways regning, fik vi at vide, at flyet ville gøre endnu et forsøg på at lande på Færøerne.

Vi skyndte os alle sammen afsted og måtte for anden gang denne dag igennem sikkerhedskontrollen ... undtaget min søster – dette var hendes fjerde gang og uden tvivl rekorden denne dag. Denne gang hævnede skæbnen sig på mig. Min søster og min søn drøede igennem kontrollen uden problemer, mens jeg måtte tage både min frakke, mit bælte og mine sko af ... der manglede kun, at jeg fik ordre til at strippe. Jeg stod og skrævede, mens jeg blev undersøgt i ende i anden, og følte mig som en anden forbryder. Håndtasken blev gennemrodet. Jeg følte mig absolut ikke tryk ved situationen, for flyet skulle snart afsted, og her stod jeg nærmest fastfrosset sammen med en bidsk norsk kvindelig sikkerhedskontrollør, der ikke syntes at have travlt med at lade mig gå. Min søn stod ved sidelinjen med store øjne – gud ved, hvad der foregik i hans lille hoved.

Da jeg omsider fik lov til at gå, var alle de andre rejsende væk – ligeledes min søster. Jeg og min søn stod alene tilbage med en kvinde, der virkede til at mangle jordforbindelse. Vi kiggede på hinanden og vidste ikke rigtigt, hvilken vej vi skulle gå. Jeg fik omsider fat i en af lufthavnens medarbejdere, der oplyste os, hvor vi skulle hen. Da vi kom spændende ud igennem tax-free forretningen, stod alle de rejsende i kø, klare at gå ombord på flyet. Min søster var glad for at se os, fordi hun havde været ret nervøs over, at vi lod vente på os i så lang tid.

Vi landede heldigvis på Færøerne i godt behold. Trætte efter en kort, men oplevelsesrig weekend i København med en mellemlanding i Bergen.

©Ingun Christensen, efteråret 2007